

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a

Szászvárosi Könyvnyomda R.-T. címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlközásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. február 19.

21. szám.

Szomoru jelenség.

Lapunk legutóbbi három számában egy hirdetés jelent meg, mely szerint egy nagy uradalom erdőgondnokságához erdőlegény keresztek hivatalszolgának, de akinek azután kilátása van az erdőőri állásra. A pályázótól megkívánt kellékek: szép és helyes írás, mindenben szolgálatkészség, jó magaviselet, vadászatban való jártasság és nőtlen állapot. Ezek ellenében a javadalmazás: 30 korona havi bér és egy szoba fűtéssel.

Ebből a hirdetményből megérthetjük, hogy az illetőnek, ki ezt az állást elfoglalja, egyaránt kell végeznie az uri és a szolgai munkákat, tudniillik, hogy az írásbeli munkák végzése addig szünetel, a míg a söprés, vagy egyéb szolgai munka tart, szóval: hogy az illető erdőlegénynek minden lében kanálnak kell lennie.

Nem vagyunk barátai a mai fiatalság nagyzási hóbortjainak, a gavallérjátszás szenvedélyének, melyket pedig nála lépten-nyomon tapasztalhatunk. Nén találunk abban se megalázót, ha a fiatal erdőlegény az irodáját kisöpri és a postatáskával a hóna alatt végig sétál a város utcáin a postára; okos ember ezek láttára nem botráncozik meg, sőt ellenkezőleg sokra becsüli a szerény ifju szolgálatkészségét. Jőmagam is, ki pedig nyolc gimnázialis osztályt végeztem, diplomás jegyző vagyok, akár hányszor megtettem, hogy hivatalom postáját olyankor, mikor a szolga nem volt kéznél, postakönyvvel a kezemben sze-

mélyesen továbbítottam s valahányszor megszomjazom, magam megyek a kuthoz megmeríteni a kancsót és nem várom, hogy ezt a hivatalszolga megtegye, mikor pedig családom heteken át távol volt rokonok látogatására, magam söpörgettem lakásom szobáit, magam főztem meg ebédemet és mosogattam el az edényt s mindezek a szolgai teendők mit sem vontak le egyéni tekintélyemből. A munka, legyen az bármilyen, nem bélyegezi meg az embert, sőt ellenkezőleg tiszteletet parancsol.

A mi kifogásaini valót találunk a hirdetményben, az az, hogy kétségünk támad az iránt, vajjon abban a „mindenben szolgálatkészség”ben foglalt teendők nem esnek-e a szakképzettség rovására.

Az erdőlegényi állás ugyanis szerény véleményünk szerint előkészítő iskola, melyben az illetőnek szaktudását kell gyarapítania, hogy azután, midőn koránál fogva már elfoglalhatja az erdőlegény az altiszti állást s önálló működési körhöz jut, mint minden tekintetben kiképzett egyén lépjen hivatása mezejére. Ebben és csakis ebben rejlik az oka annak, hogy szolgai teendők végzését nem találjuk összeegyeztethetőnek az erdőlegényi állással, sőt még egy lépéssel tovább megyünk, midőn kárhoztatjuk azt az általánosan divó szokást is, hogy az erdőlegényeket előszeretettel alkalmazzák irodai szolgálatra.

A mi véleményünk az, hogy irodai teen-

dőkre csak az erre külön készült egyéneket kellene alkalmazni, az erdészeti személyzet közül pedig legjobb esetben azokat, kik már a terhes külső szolgálat nehézségeivel nem képesek megküzdeni, de munkabírásuk még elegendő az irodai teendők végzésére.

Az erdőlegényeket szolgálatba lépésük után azonnal a már tapasztalt s kiválóan szakképzett altisztek oldala mellé, a védkerületekbe kellene kirendelni, hogy itt iskolai képzettségüket a gyakorlati téren jó vezető mellett kibővitvén, idővel maguk is jeles altisztekké válhassanak.

Másik kifogásolni valónk a hirdetménynél a javadalmazás csekély volta. Havi 30 korona fizetés és a fűtéssel is ellátott szobán kívül egyéb semmi.

Bizony, napi egy koronából a mai drága megélhetési viszonyok mellett táplálkozni és még abból a szükséges ruházatot is megszerezni, szinte lehetetlen, és ez a fizetés messze áll bármely béres vagy szolgálo díjazása mögött, mert ezek teljes ellátásukon felül még készpénzben is havonta 10—12 koronát, sőt többet is megkeresnek.

Az erdészeti altiszti pályára készülődők majdnem kivétel nélkül szegény szülők gyermekei, kik nem tarthatnak számot arra, hogy szülők még tanulmányaik befejezése után is segíyezni fogják s így teljesen a maguk erejére vannak utalva akkor, midőn mint kezdők, az erdőlegényi pálya porondjára lépnek. Mint ilyeneknek, szük-

ségük van arra, hogy legalább olyan javadalmazásban részesüljenek, mely szerény táplálkozásra és ruházkodásra elegendő, mert ha ezt nem kapják, már pályájuk kezdetén kénytelenek egy jobb jövő reményében az adósságszinálás sikamlós lépcsőjére lépni, melyen azután rohamos a haladás a züllés örvényébe.

Belátta ezt az államkincstár is akkor, midőn a régi, szinte lehetetlennek hitt erdőlegényi és erdőszolgai javadalmazásokat mai összegükre felemelte. Bár ez a javadalmazás itt sem valami fényes, de legalább szerény viszonyokhoz alkalmazkodni tudó ifjunak biztosítja a megélhetését.

Ami azonban legszomorubb jelenség ebben a dologban, az az, hogy még az ilyen gyöngén javadalmazott állásra is egész csapat pályázó akad. Mikor ezeket a sorokat írjuk, már hat derék ifjunak a jelentkezését továbbítottuk rendelkezési helyükre, köztük három szakiskolát végzett.

Ezek az ifjak valamennyien állás nélkül vannak, szegény szülők kenyerét kénytelenek fogyasztani, mit hogy nem szívesen tesznek, látszik abból, hogy a legszerényebb állás után is kapva-kapnak, abban az édes reményben, hogy majd valamikor, talán évek multán, hozzájuthatnak egy nem kevésbé gyöngén javadalmazott erdőőri álláshoz.

Ebből az alkalomból ismételten szükségesnek látjuk hangoztatni, annak a szükségességét, hogy maguk az erdőőri szakiskolák igyekezze-

A „borzasztó“.

— Irta: Maurice Level. —

— Hát elhagy minket? — kérdé.

— Kénytelen vagyok. Hétfőn reggel Marseilleben kell lennem. Ma este tíz óra ötven perckor ülök fel a lyoni pályaudvaron a gyorsvonatra. Ez a legcélszerűbb . . . De különben is ön ismeri, hiszen ha jól tudom, betegsége előtt ön is a Páris—Lyon—Közép-tengeri vasúttársaság szolgálatában volt.

A beteg egyszerre nagyon halvány lett, behunyta szemeit s úgy suttopta:

— Ismerem — igen ismerem!

Nagy könyecseppek folytak végig az arcán s hal-
kan mondta:

— Senki sem ismeri annyira, mint én!

Azt hittem, hogy régi mesterségének az emlékei érzékenyítették el, s vigasztalni akartam.

— Nagyon szép mesterség — intelligens foglalkozás.

A nyomorult beteg alakja megreszketett s aztán fáradt hangon kezdett beszélni:

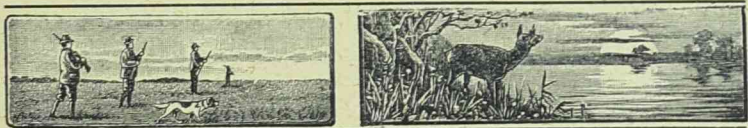
— Oh uram, ne mondja ezt! Szép mesterség. Ez a legborzasztóbb halál foglalkozása, tele rémes álmokkal. Hallgasson reám! — Engem alig ismer — de nagyon kérem, ne menjen el a tíz órai vonaton.

— És miért? — kérdém nevetve — hát maga babonás?

Nem vagyok babonás! De én vagyok annak a vonatnak a gépésze, a melyik 1894. július 24-én elpusztult s én e katasztrófát eleledni nem tudom soha.

— A rendes órában indultunk el a gare de Lyonból s utaztunk vagy két óráig. Gyilkos meleg volt. Dacára az örült sebességnek, a mivel haladtunk, a gépnél alig kaptunk élvezhető levegőt. Minden a jövő viharra mutatott. A csillagok fénye elaludt. A holdvilág eltűnt s iszonyu sötétség vett körül.

nek kilépő növendékeiket megfelelő állásokhoz juttatni, mint azt más pályák szakiskolái tenni szokták. Minden évfolyam zárta előtt lapok és erdőfelügyelőségek útján kellene felhívni az erdőbirtokosok figyelmét a kilépő növendékekre s kérni ezeket, hogy erdészeti altiszti személyzetüket innen egészítsék ki. Meg vagyunk győződve róla, hogy ilyen eljárás mellett nem egy derék ifju nyerne nemcsak módot az önerejéből való megélhetésre, hanem szerzett elméleti tudásának gyakorlati téren való kibővítésére is és nem lennének kénytelenek annyian a pénzügyőrségnél, csendőrségnél s más egyéb pályákon keresni boldogulásukat, mi által szerzett szaktudásuk elásott kincsévé válik s az a költség, mit ennek megszerezhetésére az állam rájuk költött kidozott pénz.

Foglalkozás a vadorzókkal.

Sokszor és sokan meg hányták-vetették már azt a kérdést, hogy milyen módon lehetne a már annyira elharapódzott vadorzást ha nem is teljesen megszüntetni, de legalább szűkebb korlátok közé szorítani.

Lapunk 18-ik számában is olvastunk egy cikket „A vadorzás okai” címen, mely szerint a cikkíró a fegyverekhez való könnyű hozzájutásban látja okát a vadorzás oly nagymérvű elterjedésének. Ebben az állításban van is sok igazság, de ez magában még nem elég segédeszköz a vadorzás terjesztéséhez. Vegyük csak fi-

gyelembe azt a sok ócska puskát, a mely eldugottan még mindig közkézen forog: ezek még mindig jól használható segédeszközök az ügyes vadorzók kezében. Ezt egyébként csak amugy mellesleg említettem meg, a nélkül, hogy cikkíró ur állítását cáfolni akarnám.

Annyi bizonyos, hogy a vadorzás csak megfelelő törvényhozás által szüntethető meg. Erre vonatkozólag legyen szabad nekem is véleményemet röviden elmondani.

Első sorbau figyelemmel kellene lenni arra, hogy a vadászati jogosultság kiknek adassék. A vadászati bérszerződésekben rendszerint ott van ugyan a kikötés, hogy bérlő csak az lehet, ki vadászati kihágás miatt büntetve nem volt, de vajjon ki áll jót azért, hogy ez a bérlő nem fogad maga mellé hallgatólag olyan bérlőtársakat, kik már a vadorzás vagy vadászati kihágás bűnében leledzettek? Ezt bizony nagyon bajos ellenőrizni; így nálunk is legujabban megesett, hogy két szomszédbeli határ vadászterületét jóra való gazdaemberek vették bérbe, kik ellen senki kifogást nem emelt, de azután olyan társakat is vették maguk mellé, kik már büntetve voltak vadászati kihágásért.

Tisztelet ugyan a kivételeknek, de általánosságban bátran állíthatom, hogy az ilyen vadászati kihágók csak a legritkább esetben hagynak fel régi mesterségükkel s nagyon könnyen engedhetnek az ingernek, mely őket a szomszédos — talán vadban gazdagabb — területre csábítja, sőt bizony még tilalmi időben is készek a hasznos vadat pusztítani, nem csak idegen, de saját vadászterületükön is.

Vajjon az ilyen egyéneket ki ellenőrizze? A csendőrség vagy a pénzügyőrök? Ezek bizony nem igen alkalmasak a vadászat ellenőrzésére, egyrészt azért, mert rendesen sokkal fontosabb más teendők veszik igénybe idejüket, másrészt meg egyenruhájuk már messziről felismerhetővé teszi őket s a rendkívül figyelmes vadorzók

— Esni fog! — szóltam a fűtőmnek.

— Ideje volna — felelt az ember — hiszen a sütőkemencében megfuladunk. De azért jó lesz a vasuti jelekre vigyázni.

— Ne féljen — feleltem — gondom lesz rájuk!

A mennydörgés oly erős volt, hogy nem hallottam sem a kerekek zörgését, sem a gép zugását.

Az eső nem indult meg, de a vihar közeledett és mi rohantunk eléje. — Lehet valaki akármilyen bátor, mégis megrendül a lelke az örülden futó acélkocsin.

Előttünk alig száz méterrel villám csapott le — még most is látom a fényét, aztán következett néhány rettenetes dörgés és én elvesztettem az eszméletemet. Oh, csak néhány pillanatig hevertem a lokomotiv-kocsi terrasán, aztán fel akartam kelni. Nem éreztem semmi fájdalmat s mégis megtagadták lábaim a szolgálatot. Kezeimmel akartam segíteni magamon, de azok sem engedelmeskedtek.

Ott gunyasztottam, mint egy eldobott rongy s kétségbeesett a gondolat, hogy sem lábamnak, sem a ke-

előlük könnyen elmenekülhetnek. Mindenesetre legalkalmasabbak lennének erre a mezőőrök, már csak azért is, mert ezek ismerik az ilyen egyéneket, de hát ezeknél kisebb gondjuk is nagyobb annál és a saját falujuk belieket egyébként sem árulnák el.

A vadorzás megakadályozását célzó intézkedéseknél tehát első sorban oda kellene hatni, hogy a vadászterületek bérlőinek szerződösszegés terhe mellett legyen megtiltva olyan egyéneket társakul fogadni, vagy nekik területükön a vadászt megengedni, kik legalább 10 éven innen vadorzásért vagy vadászati kihágásért büntetve voltak. Meg lehetne azonban ezt engedni olyanoknak, kik 10 évet meghaladó idő előtt ezekért büntetve voltak ugyan, de azóta felhagytak bűnös üzelmeikkel s nem hogy büntetésre, de még csak gyanura sem szolgáltattak azóta okot.

A vadászati jogot gyakorlók között gyakran találkozhatunk írástudatlan és a törvényeket nem ismerő emberekkel, kiknek fogalmuk is alig van a tilalmi időszakról s egyéb vadászati szabályokról. Ezek vajmi köny-

nyen beleesnek a vadászati kihágás vagy az orvvadászat bűnébe. Az ilyeneknek szükségük lenne némi iskolázásra s erre legalkalmasabb időpont lenne a vadászati-jegy megváltása, mely alkalommal a bejelentésének céljából személyes megjelenésre kötelezendő vadászt akár a járási főszolgabíró, akár városokban a polgármester némi vizsgálat alá vonnák s a vadászati törvényben tapasztalt esetleges hiányos ismereteiket kibővítene.

A vadászati jogot egyes néposztályoktól megvonni nem lenne jó cselekmény, de csak méltányos az a kívánság, hogy az, aki rá adja magát, okszerűen kezelje a jogát s ne veszélyeztesse a szomszédja vadállományát.

Mult évben Aradvármegye alispánja az egész vármegye területére azt a rendeletet bocsátotta ki, hogy löport az eddig engedéllyel birtak közül is csak azok árusíthatnak, kik erre vonatkozólag tőle külön engedélyt nyernek, viszont löport még a vadászati jeggyel és fegyveradó igazolvánnyal ellátottak is csak akkor vásárolhatnak ha a járási főtisztviselő erre vonatkozó felhatalmazását felmutatják.

Ez mindenesetre felette hasznos és célszerű intézkedés, bár a polgári és egyéni szabadságot korlátozni látszik is, de — sajnos — nem vezet célhoz addig, míg ez országossá nem válik, mert hiszen könnyű dolog a szomszédos vármegye területére átlépni s itt, hol ez a korlátozás nincs életbe léptetve, löport vásárolni.

Pedig szerény véleményem szerint a löporárusítás korlátozásával lehetne a vadorzás elé legnagyobb akadályt gördíteni. Ebből a célból szükséges lenne nemcsak a löpor árusítókat, hanem a vásárlókat is szigorú ellenőrzés alá venni s utóbbiakat bárcaszerűen kezelhető, lepecsételt és lapszámozott löpor-vételi könyvecskékel ellátni, melyek részükre a vadászati jeggyel egyidejűleg lennének kiszolgáltatta. Az ezekből kiszakított bárcák egyuttal az elárusítók ellenőrzésére is szol-

gálnának s könnyű lenne megállapítani, hogy az elárusító hűségesen kezelte-e az eladásra beszerzett löport.

Ilyen eljárással ha nem is lehetetlenné lenne téve az erre nem jogosítottaknak a löpor beszerzése, de mégis meglenne a legmesszebb menő korlátozás.

Az az ellenvetés aligha állhat meg, hogy az embereknek puskára vagyonuk és személyük védelme céljából szükségük van; hiszen alig találunk a sok között példát arra, hogy puszkák használtatnának erre a célra. Elegendő erre a kisebb kaliberű forgópisztoly is, mely pedig a vadorzás üzésére nem alkalmas.

Mint már előbb említettem, nagyon sok olyan régi puska van, mely napvilágot nem igen lát, de annál több hasznát veszi gazdája a holdvilágnál. Löpor híján ezek is csakhamar a lomtárba kerülének, mert csak annyit érnének, mint a pipa dohány nélkül.

Végül — s ezt talán mindjárt elől kellett volna emlitenem — a vadászati kihágások és a vadorzás büntetésének szigorítása is első rangú szükségét képez s miután ezekbe a bűnökbe gyakran intelligensebb elemek is beleesnek, nagyon hatásos intézkedés lenne ezekkel szemben a pénzzel semmikép meg nem váltható elzárást alkalmazni és a büntetést megbütykölőnek kimondani, a műveletlen osztályt pedig, melynek erkölcsi érzékét az elzárás nem igen érinti, a lehető legmagasabbra szabott pénzbüntetésekkel sújtani és természetesen mindkét esetben a törvénynek teljes szigorral érvényt szerezni.

Ilyen eljárás mellett a tisztességes elemek nem lennének megfosztva a vadászati jog gyakorlásától, de akadályozva lennének abban azok, kik vadászgazdaságunknak csak károsítói.

Mindezeket pedig nem azért mondtam el, hogy teljesülésükben bizni mernék, hanem mint hivatásos vadásznak, kinek szíven fekszik vadászgazdaságunk felvirágoztatása, már a vélemény kifejezése is jól esik.

MOLD VILMOS.

zeimnek nem parancsolhatok, hogy azok erőtlén, élettelen holmik lettek, mint a kabátom, mit a szélvihar kinyitott és lebegtetett.

Teljes gyorsasággal haladtunk. A vihar még mindig dühöngött, de már nem oly erősen, mint előbb. Az eső esett és arcomon éreztem a hűs cseppeket. És akkor eszembe jutott az én mesterségem, kötelességem, de még mindig nem értettem meg, mily csodás tünemény folytán fekszem én itt paralizálva. A fűtőt hívtam, hogy segítsen felállani. — Nem kaptam választ.

A lokomotív robogása nagy zajt üt, azért hát erősebben kiáltottam:

— Ferenc! Ferenc! Segítsen fel.

Választ nem kapva, valami névtelen félelem és borzadály fogott el — akkor még nem tudtam miért? Lassan körülnéztem s riadva láttam, hogy a lokomotívról eltűnt a fűtőm.

És e pillanatban megértettem a történeteket. A villám ránk csapott, megölte a fűtőt, a ki halva bukott a vonalra és én itt maradtam paralizálva!

Oh uram, ha tudós volnék s ismerném a világot minden nyelvét, még akkor sem tudnám kifejezni azt a képtelen rémületet, mely akkor erőt vett rajtam.

Hallottam, hogy a csatában a katonák látják elhullani bajtársaikat, mégis a helyükön maradnak. Félnék a golyótól és mégis várják azt. De ők tudják, merről jön a veszély, tudják védeni magukat, — én ott feküdtem élettelenül s a munkatársam eltiűnt! Ki mondja meg, hova?

Aztán jött egy újabb, kétségbeejtőbb gondolat és még ma is megáll a szívem verése, ha ez eszembe jut.

A hátam mögött van egy-két száz utas, a ki nyugodtan alszik, vagy nyugodtan társalog és nem tudja, hogy élettelen ember vezeti őket halálba. Boldog Isten! Mennyi de mennyi ember ölt gyászt az én nyomorúságom miatt!

Magam előtt látom a végtelen vonalat. Repülve haladtunk, . . . Repültünk! Mint a villám, haladtunk el egy kis állomás előtt, de azért mégis volt időm látni a bóbiskoló tisztviselőt az állomás irodájában. Emlékszem

A NAGYVILÁGBÓL.

Az Évkönyv

nyomása a folyó héten végre befejezést nyer s azután rögtön megkezdődik annak a füzése és a jelentkező előfizetők címére való szétküldése. Természetes, hogy a szétküldés napokat, sőt talán pár hetet is igénybe fog venni s azért midőn a megrendelők eddigi szives türelméért hálás köszönetünket nyilvánítanak, nagyon kérjük, hogy ebben még egy kissé részesíteni sziveskedjenek. Általánosan ismert dolog, hogy minden kezdett nehéz s bizony erősen kellett küzdenünk nekünk is az Évkönyv kezdő évfolyamának nehézségeivel, melyeket csak nehezen sikerült leküzdeni, annyival inkább, mert a megrendelések alig fedezik a 2000 példány kiadásával járó költségeket s fáradozásunk jól megérdemelt jutalmát csak a további megrendelések által reméljük elérni. Hisszük egyébként, hogy az Évkönyv mindenkinek a tetszését megfogja nyerni, s ösztönözni fogja birtokosait a jövő évi megrendelésére is, melynek nyomtatását már május hó elejével megkezdjük, hogy az év vége előtt azt minden rendelő megkaphassa. Erre az előfizetéseket f. évi április hó végeig kérjük beküldeni a következő címen: „ÉVKÖNYV kiadóhivatala, SZÁSZSEBES“.

Ujabban még a következő rendeléseket vettük:

- 672. Vecserdi György, Hunyad-Dobra.
- 673. Somossi Ferenc, Majdlesz-tanya.
- 674. Kulcsár Lajos, Bábony.
- 675. Pechtol János, P.-Gesztos.
- 676. Kmety András, Gápel.
- 677. Kisfaludy János, Mnisek.
- 678. Weisz József, Feketevág.

a fordulatok okozta rászakódásra, a jelzőlámpák rezgésére — s aztán újra rohantunk eszeveszetten, be az alagutba, — de az ut szabad volt s most már tudtam, hol járunk?

— Most fogunk elveszni, — gondoltam. — Két perc múlva elérjük azt a veszedelmes fordulót, a min a gépem gyorsaságával lehetetlen áthaladni, a gép okvetlenül ki fog siklani . . .

De a jó Isten nem akarta, hogy akkor vesszünk el. A gép, az egész vonat meghajolva rohant a fordulón; a szédítő gyorsan forgó kerekek alatt nyikorogtak a sinek — de mi baj sem történt . . .

Fellélekztetem. Áthaladtuk a legnagyobb veszedelmet. A gép tüze kialvófélben van, a vonat megáll, a fékező jönni fog, elmondom neki a történeteket, megleszünk mentve . . .

De a reményem füstbe ment. Egy állomás előtt robogtunk el és én rémülve láttam a tilalomjelzőt. A vonatomb sinjei nem voltak szabadok!

Hogy e percben nem örültem meg, annak csak az

Megtörtént tehát a nagy esemény, mely elé várakozással tekintett az egész ország s melynek megtörténtében még a legközelebbi multban senki sem mert volna hinni: Ő felsége, a mi legkegyelmesebb urunk meghívta magához s kihallgatáson fogadta hazánk legnagyobb fiának fiát: Kossuth Ferencet s meghallgatta annak előterjesztését és véleményét a zavarokból való kibontakozásra nézve. A legmagasabb kihallgatás eredményét eddig természetesen homály fedi s csak később jut az majd nyilvánosságra. Az országgyűlés végleges megnyitása, tisztikarának megválasztása csak akkorára várható, mikor majd az új kormány megalakul, mert mint tudjuk, a mostani kormányunk közvetlenül a képviselőválasztások után beadta lemondását melyet Ő felsége a király el is fogadott. Hogy miképen s mely pártok kebeléből fog az új kormány megalakulni, az még a jövő titka, annyi azonban bizonyosnak látszik, hogy megalakításával Andrássy Gyula gróf lesz megbízva.

Oroszországban a belső zavargásokat sikerült ugyan a hatalomnak némileg lecsendesíteni, de a teljes nyugalom még mindig nem állt helyre s egyes vidéken kitör a munkás nép elégedetlensége.

A keletázsiai harctéren a legutolsó elég véres csata után ismét beállott a rend s csak kisebb ágyuharc folyik. Orosz híradások szerint a japán hadsereg megkezdte volna visszavonulását. Ezt a hirt a nagy lapok nem tartják valószínűnek s azt hiszik, hogy csak az oroszországi belső zavarok csitítására koholták. Hir szerint a japánok megkezdtek Vladivosztoknak, a második nagy erősségnek körülzárását s annak megostromlására készülnek, ez a hír azonban még megerősítésre szorul.

Isten a megmondhatója. Képzeld el uram, a gondolatok miféle tömege cikázhat át ember agyában, aki egyóránként száz kilométer sebességgel rohanó lokomotivon utazik a biztos halálba? — Csak egy gondolatom volt: —

Ha meg nem állítod gépedet, összetöröd magadat s az egész vonatot! Az egész dolog csak egy mozdulatba kerül: megragadni a fékezőt, ami tőled ötven centiméterre van, de te ezt megtenni nem tudod és látni fogod, tanuja leszel a nagy drámának és százszor jobban fogod érezni az agónia fájdalmát, mint valamennyi halott, mert te látod az akadályt, amelyre száguldva összetöröd magad és minden utasodat!

Be akartam hunyni a szemeimet, de lehetetlen volt. Minden tagom halott volt, csak a fejem nem. És mielőtt láttam volna, már tudtam, hogy egy letört vonat képezi az akadályt, rémülve láttam pislogó lámpáit, amik pillanatról-pillanatra közeledtek és kétségbeesve ordítottam: „Segítség, segítség! Állítsák meg a gépet!!“ — s magamban tudtam, hogy a kerekek zörgése miatt senki sem fog hallani.

HASZNOS TUDNIVALÓK.

Hogy tisztogassuk a gyümölcsfákat?

A gyümölcsfákat nálunk Magyarországon — sajnos — általában semmiféle gondozásban sem részesítik és ahol úgy a hogy részesítik is, ez a gondozás mindössze abból áll, hogy a fákat télen vagy kora tavasszal kaparó, kefe vagy valamely más erre a célra alkalmas eszköz segítségével megtisztogatják. De bármilyen gondosan hajtásuk is végre a tisztogatásnak ezt a módját, az a legjobb esetben is csak félmunka marad, részint mert ilyen módon a fát igazán alaposan megtisztogatni nem is lehet, részint mert a fákról levakart penészgombák, rovarok stb. a fa tövébe hullanak, ahol a kedvező idő beálltával életre kelnek s a gyümölcsfák gyenge bimbóit, virágait és lombzatát jóformán csak úgy megtámadják, mint ha nem is tisztogatták volna.

Kecskeméten, a gyümölcsstermeléséről híres városban nem ezt a módszert követik. Ott olyan fatisztogatói eljárás honosodott meg, a mely szerint a fákról a moszatokat, mohát, penészgombákat és a különböző rovarokat nem csak feléből-harmadából távolítják el, hanem a gyümölcsstermést veszélyeztető ezeket az ellenségeket, még mielőtt kártékony működésüket megkezdhetnék volna, alaposan kiirtják és megsemmisítik. A kaparással, kefével nem elégednek meg: szinte azt lehet mondani, hogy megmosdatják a gyümölcsfákat, de szappan helyett egy külön erre a célra készült igen hatásos szert „Kénmájat“ használnak. A kénmáj azért alkalmas szer a gyümölcsfák tisztogatására, mert nem csak az a tulajdonsága van meg, hogy a különböző penészgombákat (még a mézgafolyást okozó gombákat is), továbbá a rovarokat és azok petéit és álcáit, nem-

A másik vonat lámpái folyton közeledtek, már csak ötszáz — háromszáz méter választ el. A vonalon alakok árnyai integetnek — már csak száz méter, — egy semmiség — aztán a vég — az összeütközés, — a romlás ...

Oh, uram — csak az tudja ezt, aki látta!

A gép és a kocsik romjai közt nyertem vissza eszméletemet. Láttam, hogy körülöttem lámpások mellett mint viszik hordágyon a siró, nyögő, ordító sebesülteket. Kín és pusztulás volt körülöttem.

Láttam, hallottam mindent, — de én nem szenvedtem — nem fájt semmim, nem tudtam gondolkodni és nem hívtam segítséget.

Két deszka, valamelyik kocsinak a roncsa volt a fejem felett, oly közel, hogy az ajkaim csaknem megérintették. Azok hasadékan át láttam a tiszta, szelid eget, melyen egy pici csillag reszkető fénye csillogott felém és ez mulattatott.

különben a moszatokat és mohákat megöli, kiirtja, hanem ezen kívül még azzal a nevezetes sajátsággal is bír a „Kénmáj“, hogy a gyümölcsfák kérgét megpuhítja, minélfogva a fa tavasszal, a mikor vastagodni kezd, régi kérgét könnyen lehányhatja, simává lesz, tehát a rovaroknak buvóhelyt nem szolgáltat.

Ha tehát a gyümölcsfák téli ápolásával nem fél munkát akarunk végezni, akkor kövessük a Kecskeméti szokásos eljárást, vagyis ne elégedjünk meg a gyümölcsfák kapargatásával, hanem enyhe téli napokon vagy kora tavasszal, de mindenesetre még a rügyfakadás előtt, a mikor az erős permetező folyadék a fának nem árt, erős 1·5—2%-os kénmáj-oldattal, melyhez egy kevés meszet is keverünk, alaposan permetezzük meg a gyümölcsfák összes ágait, a fiatalokat és vastag ágakat pedig meszelő segélyével ugyancsak mésszel kevert kénmáj-oldattal mázoljuk be. Tapasztalni fogjuk, hogy a kénmájval való kezelés folytán milyen szépen megsimulnak, mennyire megifjodnak gyümölcsfaik és mily bőséges, ép és egészséges terméssel hálálják meg fáradozásainkat.

(E. G.)

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Az ausztráliai teknősbéka.** Az Ausztráliához tartozó Chattam nevű szigetcsoporton szabálytalan hegylanc vonul végig, a melyen csak itt-ott zöldel egy fa. A meredek sziklákat fekete korom borítja, s a hegyek közt a tüzhányó kitörések igen gyakoriak. Forrás az egész szigetcsoporton alig van s a hajósok csak nagy esőzések alkalmával tudnak itt vizet szerezni. A partok körül pelikánok, gólyák, récék s egyéb vízi madarak tanáznak, a sziget belsejében pedig szép tollazatu rigók és baglyok, de legnevezetesebb állatja ennek a szigetnek a szárazföldi teknősbéka és a rák. A galapágói teknősbéka roppant nagyságú állat, mely gyakran három mázsánál is többet nyom. Érdekes látvány, a mint ezek az állatok nehézkes léptekkel előremozognak s a kigyóhoz hasonló fejüket a pajzs alól ki-kidugják. A teknősbéka a legkeresettebb élelmi szerek közé tartozik Ausztráliában és izletessége mellett már azért is szereplik, mert oly kövérek, hogy megsütésükhöz sem zsirt, sem vaját nem kell használni. A teknősbéka hosszú fogságában sem veszít kövérségéből s nagy előnye, hogy a husa hosszú ideig eláll, a nélkül, hogy megromlanék. Az utasokat azonkívül nemcsak élelemmel, hanem szükség esetén még itallal is ellátják, mert nyakuk tövével egy hólyagban állandóan friss vizet tartogatnak, a mi a hosszú tengeri utazásoknál megfizethetetlen kincs.

* **Az emberiség.** Nem is egy nemzet, nem is egy faj, hanem az egész nagy emberiség, a mely a föld urának, a földön a legfontosabbnak tartja magát, a melyet több és szerinte nagyobb emóciók, viharok háborgatnak, mint akár a végtelen óceánokat, ez az egész emberiség vajmi csekélyke kis része a mi földünknek,

a világegyetem e porszemének. Az emberek száma a föld felületén kerekén ezernégyszáz millió. Egy nagyon ráérő német tudós most kiszámította, hogy a befagyott Boden-tó felülete, a mely tó pedig a mi Balatonunknál jóval kisebb, bőven elegendő lenne, hogy az egész emberiséget odagyűjtsék. Sőt mindenkinek elég kényelme is volna, mert minden egyesre körülbelül négy négyszöglábnyi térség jutna. Tehát még valami nagy szorongás sem lenne. Hogy ha pedig a jégtükör az egész emberiség sulya alatt beszakadna és mi a nedves sirba merülnénk, akkor a víz tükre mindössze vagy hat hüvelykkel (= tizenhét centiméter) emelkednék. Ez volna mindössze következménye annak, hogy a földön nincs többé ember — már a bölcs német szerint.

* **Egy kis statisztika a gyufa használatáról.** Ráérő emberek unalmukban kiszámították, hogy Franciaországban hat, Angliában nyolc, Belgiumban pedig kilenc gyufaszál esik naponként egy emberre, és Európa naponként körülbelül kétmilliárd szál gyufát használ fel, amihez több száz métermázsza fa szükséges. A gyufát leginkább nyárfából készítik, a melyből egy köbméter 500 fontot nyom, s Európában évente nem kevesebb mint 400.000 köbméter fát használnak fel gyufakészítésre. Foszforból mintegy 420.000 font szükséges évi termelésre. A gyufakészítés a szegény emberekre nagy áldás, mert évente több mint 30.000 ember talál foglalkozást a gyufagyárakban. A gyufát 1832-ben találta fel egy Irinyi nevű magyar ember.

NAPI HIREK.

-- **Szakiskolások mulatsága.** A következő meghívót vettük: „Meghívó. A lipótvári magyar királyi erdőőri szakiskola növendékei az 1905. évi február hó 18-án a Bjel-féle vendéglőben jótékonycélu zártkörű táncmulatságot rendeznek, melyre kívül címzett urat és becses családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Kezdeté este 7 órakor. Belépti-díj: személyjegy 2 korona, családjegy 4 személyre 5 korona. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak.” A rendezőség tagjai a következők: főrendező: Sydó Dániel, pénztárnokok: Cucor Sándor és Tabák Pál, ellenőr: Mold Gyula, cigánybíró: Zahoránszky Károly, rendezők: Dolenc Géza, Graichmann Jenő, Perényi Miklós, Pollák Mihály, Steller József, Tonomár Károly, Grossó Lajos, Táto Aladár, Ujváry Jenő és Varga István. Örömkre szolgálna, ha a rendezőség a mulatság lefolyásáról is értesítene.

— **Farkasvadászat a Dunán.** Orsováról írják: A szerb parton, a vodiciai malommal szemközt, a farkasok napok óta tizedelték a juhnyájukat, úgy, hogy minap a pásztorok összeállottak és hajtóvadászatot rendeztek a farkasokra. Az egyik farkast a Dunának szorították s ez átuszott a román partra. Vagy harminc lövést küldtek utána, de egyik se találta. A román partról

átjött a magyar határra s azután eltűnt az Alion-hegy alatti erdőségben.

— **Vadállatias fiu.** Rémes esetet jejentenek Triesztből: A Quisisana mellett a réten egy emberi fejet találtak, a melyikről kiderült, hogy egy Okien nevű földbirtokos feje volt, akit 16 éves fia meggyilkolt. A bestiális fiu meggyilkolta az apját, azután a holttestét földarabolta, megfőzte és a kutyáknak adta. A gyilkost elfogták, aki azt vallotta, hogy apját azért gyilkolta meg, mert félt, hogy másodszor is megházasodik.

— **Agyonlőtte a feleségét.** Lőcséről írják: Csáladi dráma játszódott le folyó hó 5-én Márkusfalu szepesmegyei községben. Az eset részletei a következők: Macsukó András bányász egy idő óta feleségét gyanuba vette s e miatt több ízben házi perpatvar is előfordult. A nevezett napon reggel a bányász a munkából hazatért, s feleségét egy idegen férfi karjaiban találta. Ennek láttára Macsukó a dühtől elkapatva, fegyvert fogott és a feleségét agyonlőtte; a csábító az alkalmat felhasználva, kerekét oldott.

— **Megölte a végrendeletéért.** A Tenke melletti Kisházáról írják, hogy a nagylakotyai pusztán Vörös Károly hatvanéves jómódu gazdát halva találták. A halott gazda melle át volt löve. A csendőrség megindította a vizsgálatot, s kiderült, hogy Tóth Gábor béres orozva lőtte agyon. Tóth Gábor unokaöccse volt a jómódu gazdának s a mult heteken elhitették vele, hogy Vörös Károly új végrendeletet akart a közjegyző előtt tenni, a melyben kitagadja az örökségből. E miatt Tóth Gábor gyilkos tervet forralt, s előbb két legényt akart felbérelni, de mikor ezek nem vállalkoztak, ő maga állott lesbe, s a tanyára vezető úton agyonlőtte Vörös Károlyt. Az orgyilkos bérest letartóztatták és bekísérték a nagyváradai ügyészség fogházába.

— **Örült az erdőben.** A kishárshegyi erdőben Keszler György és Nemes Mór fővárosi erdőőrök a zuzmarás haraszton egy fiatal leányt találtak egy nagy fa alatt dideregve. A leányon nem volt más, csak ing és kurta alsószoknya. A nyakán kötélhuroktól eredő sebhely látszott, a miből nyilvánvaló volt, hogy fölakasztotta magát, de öngyilkossága nem sikerült. A tizennyolc-husz évesnek látszó, didergő leányt bevitték a főkapitányságra, a hol a rendőrorvos megállapította, hogy veszedelmes elmebajos. Hiába faggatták kérdésekkel, csak a nevét tudta megmondani.

— Szavira Matildnak hívnak — ismétele néhányszor — de egyéb fölvilágosítást nem tudott adni.

A szerencsétlen leányt pokrócoba takarták és elszállították a lipótmezei örültekházába.

— **Elfogott vadorzók.** Nádasdladányban pompás fogást tett a csendőrség két derék tagja, Kalmár és Sipos. Kósa Ferencet, Fehérmegye legvakmerőbb s legveszedelmesebb vadorzóját kerítette hurokra s vele együtt kézrekerült két lesipuskás cimborája is, Morek Ferenc és Pintér Ferenc. Ez a három vadorzó nemcsak a vadállományban vitt végbe óriási pusztítást, hanem valószínűleg veszélyeztette az erdészek és vadőrök életét is.

— **Statárium Borosjenőn.** A borosjenői járásbíróság területén oly gyakori a vagyon és az élet ellen való merénylet, hogy a vidék lakossága valóságos rette-gésben van. A közigazgatási hatóságok és a csendőrség rendelkezésre álló eszközei nem elegendők az élet- és vagyonbiztonság megvédésére. A vidék lakossága ezért most az igazságügyminiszterhez és a belügyminiszterhez fordul, rendkívüli bírói intézkedéseket és katonai különítmény kirendelését kérve. A rendkívül elharapódzott bűnesetekre való tekintettel kivételes, rendkívüli bírói intézkedéseket, statárium természetével bírói intézkedést is kérnek. Dr. Meszlényi Antal kir. ügyész az igazságügyminiszterhez, Dálnoki Nagy Lajos alispán pedig a belügyminiszterhez felterjesztést intéztek, amelyben pártolják mindkét kérelmet. Arra, hogy közbiztonsági okokból katonai különítményt rendeljenek ki, épp a borosjenői járásbíróság területén volt már precedens, 1878 és 1879-ben rendeltek ki egy század katonát Csermőre, egy századot Déznára, a melyek mellett Borosjenőn a nemrég elhelyezett honvédszászlóalj volt.

— **Halál a kőbányában.** Szűcs János salánki görög-katholikus egyházgondnok kiment a minap az egyház kőbányájába, hogy a kőfejtést ellenőrizze. A kurátor egy levágott szakadékba állott, a mikor egyszerre megcsuszamlott a föld s a kődarabok eltemették a szerencsétlen embert, kit holtan huztak ki a munkások.

— **A rablóvezér feje.** A görög tirnovai járásban nagyon pusztít Garcsosz rablóvezér jól szervezett bandájával. A görög kormány ezer frank díjat tűzött ki fejére. El is indult a görög csendőrség, hogy Garcsoszt kézrekerítse, a mi azonban nem sikerült. A csendőrök egy koldust fogtak el, a ki nagyon hasonlít Garcsoszhoz és levágták a fejét. El is vitték nagy diadallal a görög fővárosba, a görög kormány ki is fizette az ezer frank díjat, a csendőrhadnagy ordót is kapott, az újságok magasztalták az energikus belügyminisztert, de a dolog igen furcsán végződött. Az életbenmaradt Garcsosz rablóvezér újra garázdálkodni kezdett a tirnovai falvakban, és meg is üzenté és pedig távirati uton a görög belügyminiszternek, hogy a feje teljes épségben megvan, és hogy tisztelettel folytatni fogja rablómesterségét, de egyúttal követeli „az igazság érdekében”, hogy a koldus-gyilkosokat a törvény elé állítsák. A miniszter a gyilkos csendőröket elfogatta.

Szerkesztői üzenetek.

Csukás István urnak, **Órsdomb.** A zsebnaptárt csak pár nap előtt küldhettük el; bocsánat a késedelemért. — Levelére nagy elfoglaltságunk miatt csak később válaszolhatunk, mert mostanában minden időnk az Évkönyv befejező munkája veszi igénybe. — Pék József urnak, **Köblérőrtornya.** A duvadak mérgezése körül való eljárást az 1895. évi 23542. számú belügyminiszteri rendelet szabályozza, mely az Évkönyv mostani folyamában egész terjedelmében bent lesz. A rendelet 5. §-a szerint a mérgezett falatok csak az erdő sűrűjében, csenderesek belsejében s egyéb a mérgezési időszak alatt művelés alatt nem álló vagy legeltetésre nem használt területeken pedig oly helyekre tendők ki, melyek a közlekedési utaktól távolabb, a legkisebb

távokzt 200 méterre számítva esnek. A mérgezett tárgy kitevéséről az illető községek előjárásai a mérgező kitevője által annak megtörténtét megelőzőleg legalább 5 nappal írásbelileg értesítendő. A község előjárói a mérgező kitételét az értesítés vételétől számított 3 nap alatt a szokásos módon közhírré tenni tartoznak. Az Ön által közölt esetben tehát ez a rendelet többszörösen meglett sértve s teljesen indokolt dolog lenne, ha a kihágást szigorú megtorlás végett az illetékes főszolgabírónál feljelenené. Azt hisszük, hogy évkönyvünk elterjedése korlátozni fogja hasznos utmutatásai által hasonló kihágások számát.

A kiadóhivatal postája.

Tornyos Ferenc urnak, **Pthrégy.** A lapot már levele vétele után átcimeztük s azt hisszük, hogy az új állomáshelyén rendesen kapja. — **Kolpaszky Gyula** urnak, **Budapest.** Előfizetése a folyó hó végeig van rendezve. — **Mázsa Imre** urnak, **Zala-Egerszeg.** Igen, előfizetése március végeig tejed. — **Kiss Albert** urnak, **Zabola.** A február—áprilisi évnegyedre beküldött 2 koronát köszönettel vettük. — **Schiopu Miklós** urnak, **Zabálc.** A mi a türelmet illeti, mi el szoktunk menni annak legvégső határáig, mert magunk is szegények lévén, teljesen tudjuk méltányolni hasonló sorsban synlődő kartársaink bajait. Sajnos, hogy sokan akadnak olyanok, kik ezzel a türelemmel visszaélnék s miután a lapot éven át és tovább is minden megjegyzés nélkül elfogadják, egyszerre eltagadják magukat, sőt már olyanok is akadtak, kik holt híreket költöttek, csak hogy a hátralékos előfizetés alól kibujjanak. Sok szomorú példánk van erre s az ilyenek képezik derék testületünk salakját, a melytől azt megtisztítani kellene. Kétséges ugyanis, hogy az olyan ember, aki kicsinyben nem becsületes, nagyban meg tudja-e óvni a becsületet, mely pedig kell hogy legfőbb büszkesége legyen testületünk minden tagjának, melyet annyival inkább kell óvnia, mert nem csak az övé hanem egyúttal az egész testületé. Igért sorait egyébként várjuk. — **Botos Mihály** urnak, **Malomviz.** Sziveskedjék megírni, hogy az október 1-től megjelent számok közül hanyadik van birtokában, hogy az elmaradottakat megküldhessük. — **Kiss Imre** urnak, **Bodola.** Előfizetése június végeig van rendezve. — **Puha Vendel** urnak, **Ábrahámtelek.** Ugy a lapra, mint az Évkönyv szoló előfizetése beérkezett. — **Schmuck György** urnak, **Kéthely.** A reklamált számot az előzővel együtt elküldtük.

Hirdetések és pályázatok.

FARKASBŐRT

2 DARABOT, TÉLI BUNDÁVAL, SZÉPET, NAGYOT ÉS MINDEN TEKINTETBEN HIBÁTLANT ÓHAJTANÉK MÉLTÁNYOS ÁRON VENNİ. SZİVES AJÁNLATOKAT KÉREK A BŐRÖK HOSSZÁNAK ÉS AZ ÁRNAK MEGJELÖLÉSÉVEL MIELŐBB BEKÜLDENI. : : : :

PODHRADSKY EMIL, SZERKESZTŐ

1—3

Számtan

a m. kir. erdőőri szakiskolák, az erdőőri szakvizsgára magán uton készülők és erdőaltisztek részére.

Irta: **Béky Albert,**

13—

m. kir. erdész,

a szászsebesi m. kir. erdőrendezőség vezetője.

Kapható: Az Országos Erdészeti Egyesületnél (Budapest V., Alkotmány-utca 6.) **Ára:** 2.40 K, bérmentve 2.60 K.

Nyomatott a „Szászvárosi Könyvnyomda R.-T.” gyorssajtóján.

ERDÉSZETI UJSÁG

SAK- ÉS TÁRSADALMI LAP AZ ERDÉSZETI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 ..
Negyed évre 2 ..

Pénzküldemények a

„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R-T.” címére Szászvárosra,
kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 20 fill. Ajánlköázásoknál, eladás vételnél
minden szó után előre beküldendő 4 fill.
Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. február 19.

21. szám.

TARTALOM:

1. Vezércikk: Szomorú jelenség. — 2. Foglalkozás a vadászokkal. — 3. Tárcza: A „borzasztó”. — 4. Az Évkönyv
előfizetői. — 5. A nagyvilágból. — 6. Hasznos tudnivalók. — 7. Különfélék. — 8. Napi hírek. — 9. Szerkesztői
üzenetek. — 10. A kiadóhivatal postája. — 11. Hirdetések és pályázatok.

BLUM és TÁRSA

Elsőrangú egyenruházati intézet

BUDAPEST IV., Kossuth Lajos-utca 14—16. sz.

Mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu *****

erdészeti és erdő altiszti egyenruhák

nemkülönben felszerelési cikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt
— a betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen
tisztelt megrendelők legteljesebb megelégedésére hoztuk kivitelbe.

Polgári ruhák

a legújabb francia- és angol-divat szerint, szinte jutányos árban készíttetnek.
Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerzünk és a
vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk.

Kívánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megren-
deléshez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. — Bármily csekély megrendelés is
a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel:

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udvari szállítók.

Ő cs. és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságu földmívelésügyi Miniszterium
hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

ÉVKÖNYV

Az ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI ALTISZTI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE AZ 1905-ik ÉVRE

Ímmár munkában van s a következő tartalommal fog megjelenni:

1. Előszó.
2. Erdészeti havi teendők.
3. Vadászati havi teendők.
4. Kivonat az erdőtörvényből.
5. Az erdőmunkásokról szóló törvény.
6. Ministeri rendelet az erdőőri szakiskolákról.
7. „ „ „ „ szakvizsgákról.
8. „ „ a vadőri „
9. „ „ „ hatósági esküről.
10. Vadászati törvény.
11. Fegyveradó-törvény.
12. Kivonat a szolgálati szabályokból. (A fegyelmi vétségekre vonatkozó rész).
13. Fegyelmi szabályok.
14. Fegyverviselés és használat.
15. Utasítás a karabély-töltények használatához.
16. Kincstáriak egyenruha szabályzata.
17. Kivonat a nyugdíj-törvényből.
18. Állandó munkások és napibéresek nyugberezése.
19. Kincstáriak legeltetési jogosultsága.
20. Magvak eltartása.
21. Erdei vetőmagvak és tölgymakk kedvezményes vasuti szállítása.
22. Csemeték csomagolása.
23. Csemeték kedvezményes vasuti szállítása.
24. Felesketett erdőőrök adómentes fegyverei.
25. Utadó alóli mentesség.
26. Hasznos madarak jegyzéke.
27. Duvadak mérgezése.
28. Kitömésre szánt állatok kezelése.
29. Erdészeti és vadászati altisztek cimtára.
30. Tárgymutató.

Ezzel a dus tartalommal az Évkönyv terjedelme meghaladja a 200 nyolcadrét oldalt s így vaskos kötetet fog képezni. Az Évkönyvbe foglalt dolgok mind olyanok, melyekre az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnek terhes és felelősségteljes szolgálatának teljesítése közben lépten-nyomon szüksége van s így az Évkönyvnek egy erdészeti és vadászati altiszt asztaláról sem szabadna hiányoznia.

Ennek alapján teljesen indokolt az

Előfizetési felhívás

melyet ezennel az Évkönyvre hirdetünk.

Az Évkönyv előfizetési árát potom 2 koronára tettük, hogy így módjában legyen azt a legszegényebb sorsu erdészeti és vadászati altisztnak is megszereznie.

Az évkönyv nem lesz bolti áru s így abból csak annyi példányt nyomtatunk, a hányra az előfizetési díj folyó évi március hó végéig hozzánk be lesz küldve. Siessen tehát mindenki beküldeni a 2 korona előfizetési díjat, hogy így tájékozva legyünk a nyomtatandó példányok számáról. Az előfizetés beküldője olvashatóan jegyezze fel nevét, lakását, utolsó postáját és a vármegyét.

Az előfizetés a következő címen küldendő:
Az „Évkönyv“ kiadóhivatala, Szászsebes.

Szászsebes, 1904. év október havában.

PODHRADSKY EMIL,

Az ÉVKÖNYV kiadója.

Nyomatott a „SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG“ gyorsajtóján 1905.

